

ללטף קיפוד

כתב וצייר וו. סוטייב

ניגשה אל הארנבון אמא ארנבת, לקחה את הצלחת הריקה, ליטפה את הארנבון בראשו ואמרה "יופי, חמודי! איזה בן מחונך יש לי!" מאוד קינא הקיפוד בארנבון, כי עוד אף אחד

לא ליטף אותו כך. הוא הצטער מאוד, נעשה עצוב וכמעט ובכה.

כל הקיפודים שבעולם - קוצנים. נכון? על גביהם כל כך הרבה מחטים חדים שלא ניתן לגעת בהם. וגם ללטף בראש אי-אפשר. ולכן לא מלטפים אותם אף פעם. ובכל זאת קיפוד קטן אחד הצליח לקבל לטיפה. איך זה היה? ובכן כך: הלך קיפוד ביער. ושם, על גדם עץ כרות ישב ארנבון שאכל דייסת סולת מצלחת בכף גדולה.

הארנבון אכל את כל הדייסה ואמר "אמא, תודה!"

ראתה זאת אמא ארנבת ושאלה "מי פגע
בר?"

"אף אחד לא פגע" ענה הקיפוד.
"אז למה אני רואה דמעות בעיניך?"
"כי.. כי את.. ליטפת.. את הארנבון.."
"אז מה? אמא שלך לא מלטפת אותך?"
"לא מלטפת. אף אחד לא מלטף אותי."
הייתי מלטפת אותך אילו.. אילו לא הייתה
קוצני כזה" הצטערה אמא ארנבת.
"בוודאי הייתה מלטפת אותך" התערב
הארבון הקטן "אבל אי-אפשר. יכולה לקבל
פצע מהקוצים שלך."
"ואילו לא הייתי קוצני?" שאל הקיפוד.
"זה כבר עניין אחר" אמרה הארנבת "אבל
זה לא יתכן!"

"יתכן!" קרא הקיפוד והתחיל לעשות
גלגולים על הארץ. הוא התגלגל והתגלגל

עד שעל כל הקוצים שלו הצטברו המוני
עלים יבשים מהשלכת. הוא נעשה דומה
לכדור מנומר צבעוני.

כשהקיפוד ניגש עכשיו לארנבת, היא
בהתחלה לא הבינה כלום. אך הקיפוד
הוציא מבין העלים את אפו החד השחרחר
ומלמל "עכשיו אני.. בכלל.. לא קוצני. נכון?"
אמא הארנבת חייכה וליטפה את הקיפוד.
"יופי" אמרה "איזה קיפוד בעל תושייה
אתה!"